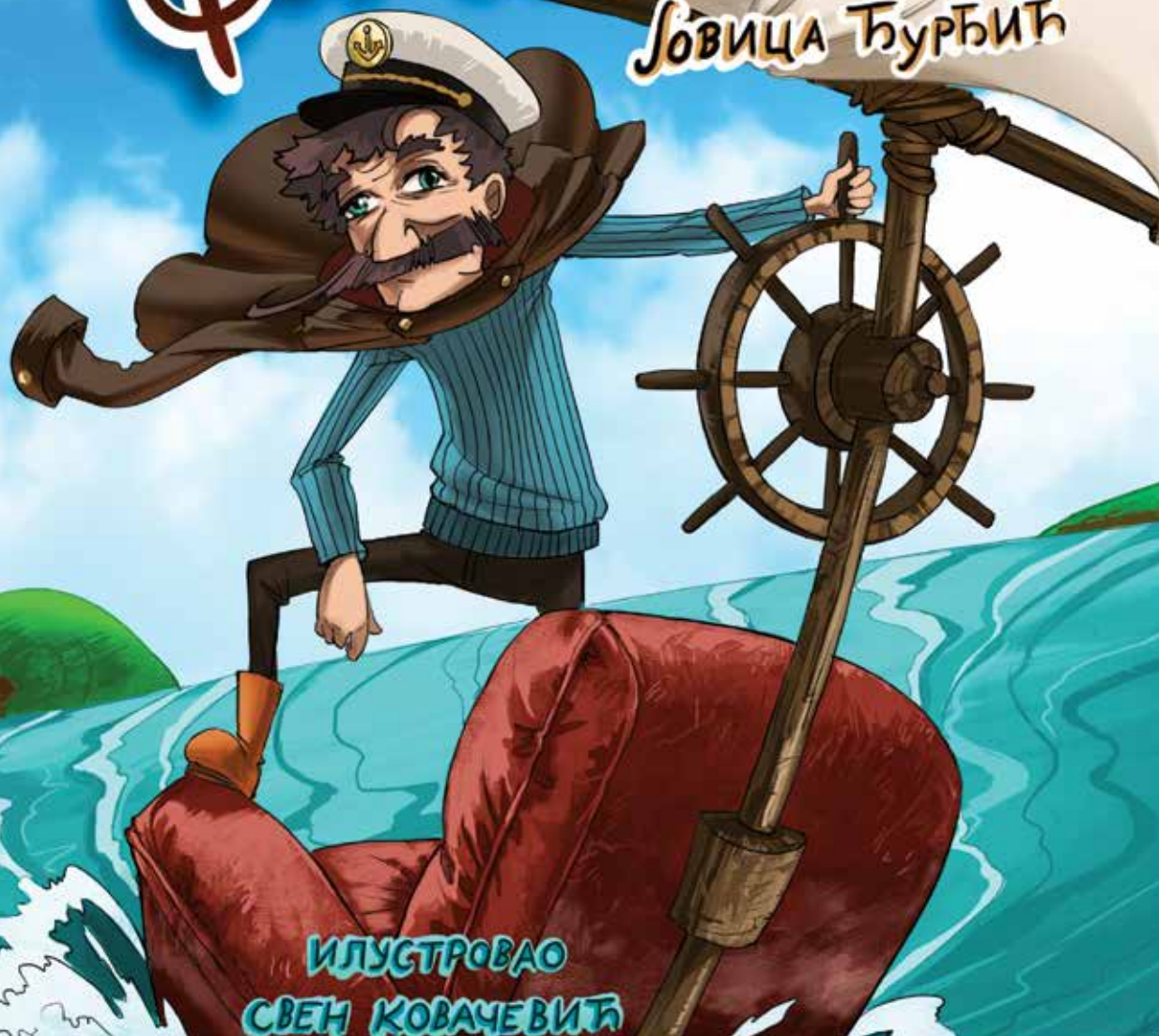

Пловидба Фотелъом

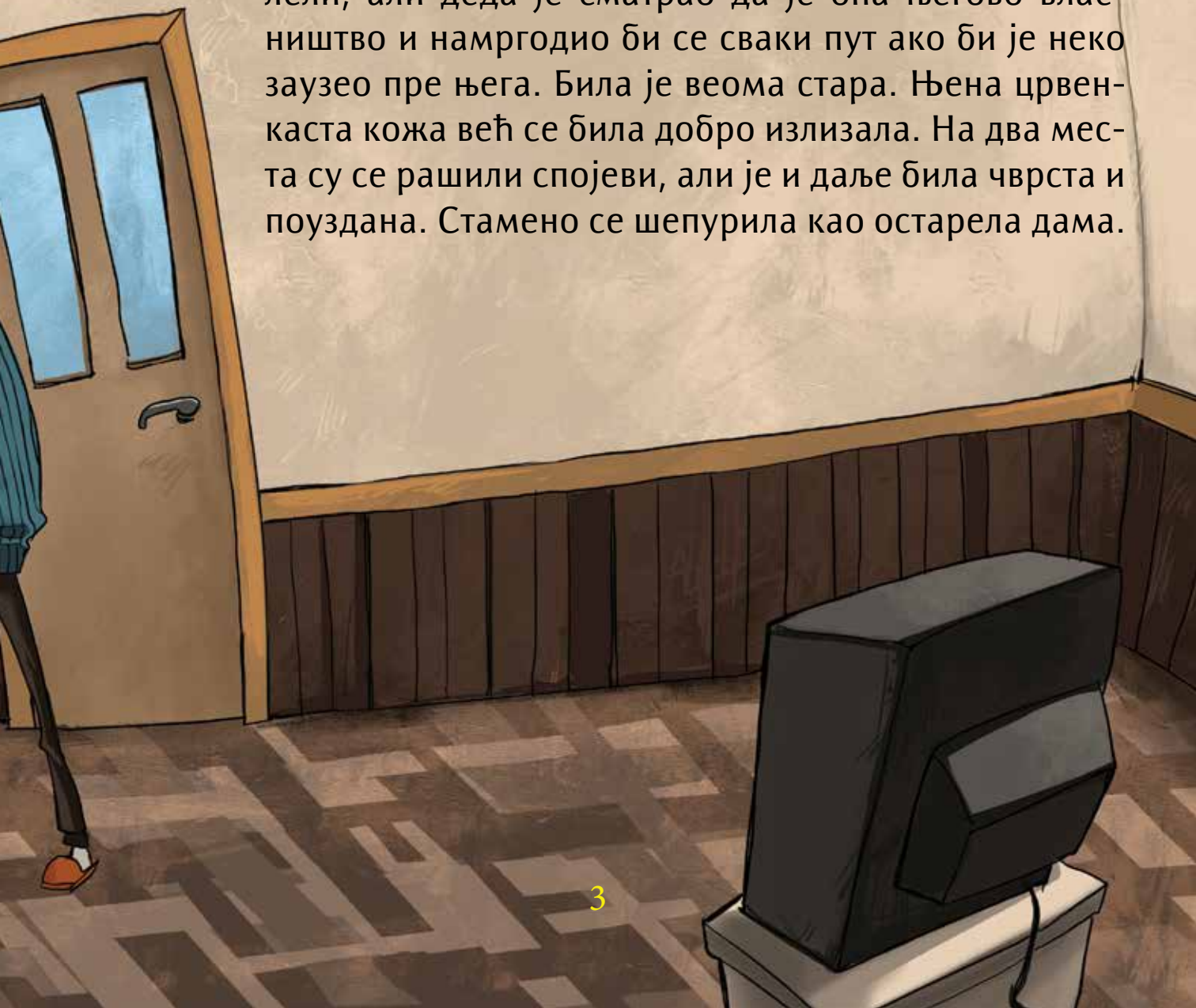
Ловица Туръитъ

ИЛУСТРОВАО
СВЕН КОВАЧЕВИТЪ

Заузимала је најлепши део собе. Сви су је во-
лели, али деда је сматрао да је она његово влас-
ништво и намргодио би се сваки пут ако би је неко
заузео пре њега. Била је веома стара. Њена црвен-
каста кожа већ се била добро излизала. На два мес-
та су се рашили спојеви, али је и даље била чврста и
поуздана. Стамено се шепурила као остарела дама.

У њој се удобно одмарао свако ко би
заузео место испред телевизора. Нарав-
но, када деда није био ту. Увек су му је
уступали када би се појавио, јер су знали
колико је воли.

Бака је давно рекла како је треба избацити из куће, јер заузима малтене пола собе. Једна мања и модернија баш лепо би се уклопила на том месту. Али деда није желео за то ни да чује. „Само преко мене мртвог!“ говорио је.

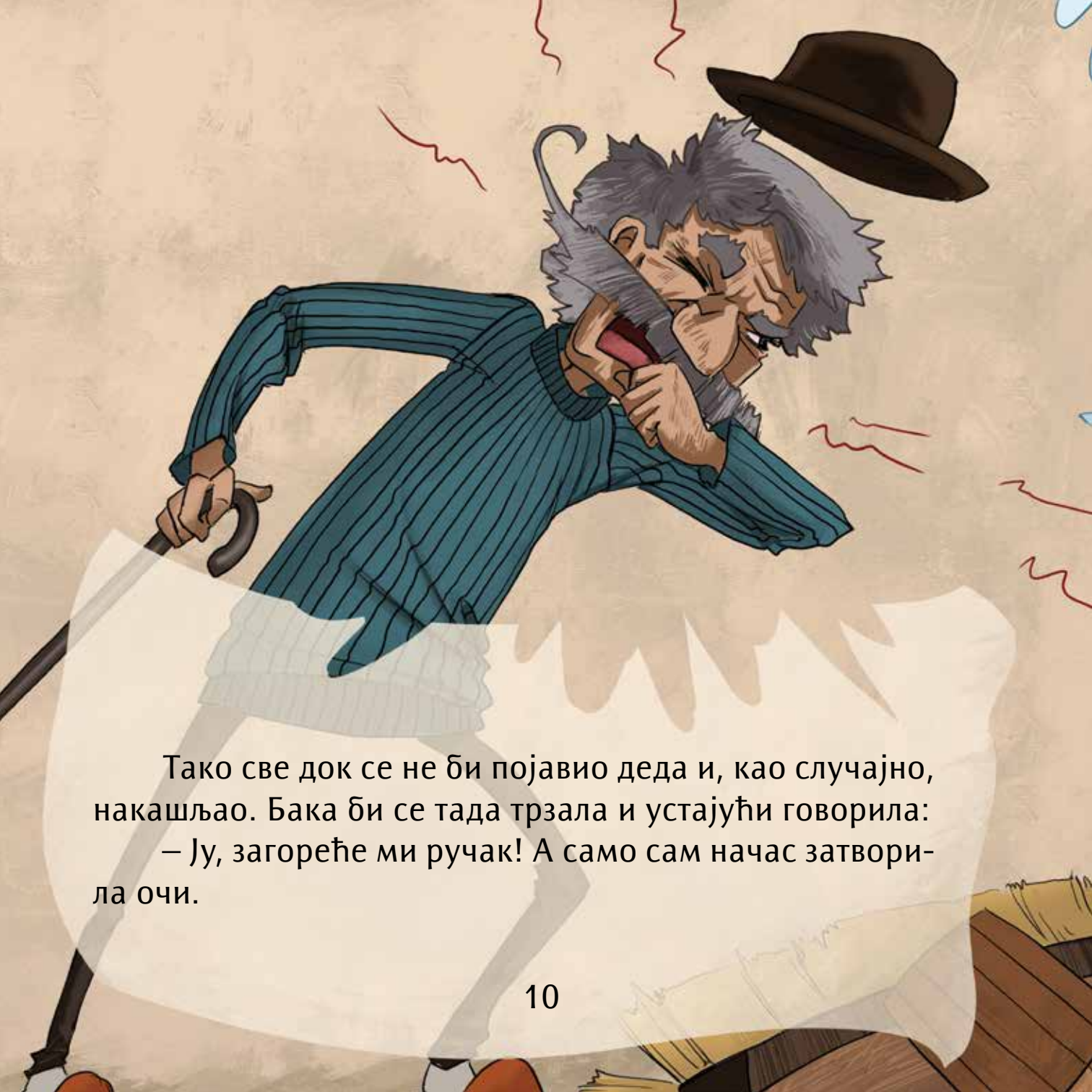

Бака би и сама за време дедове одсутности знала задремати у њој, сањајући најлепше снове из детињства, оне када је била још девојчица и имала кратку сукњицу.

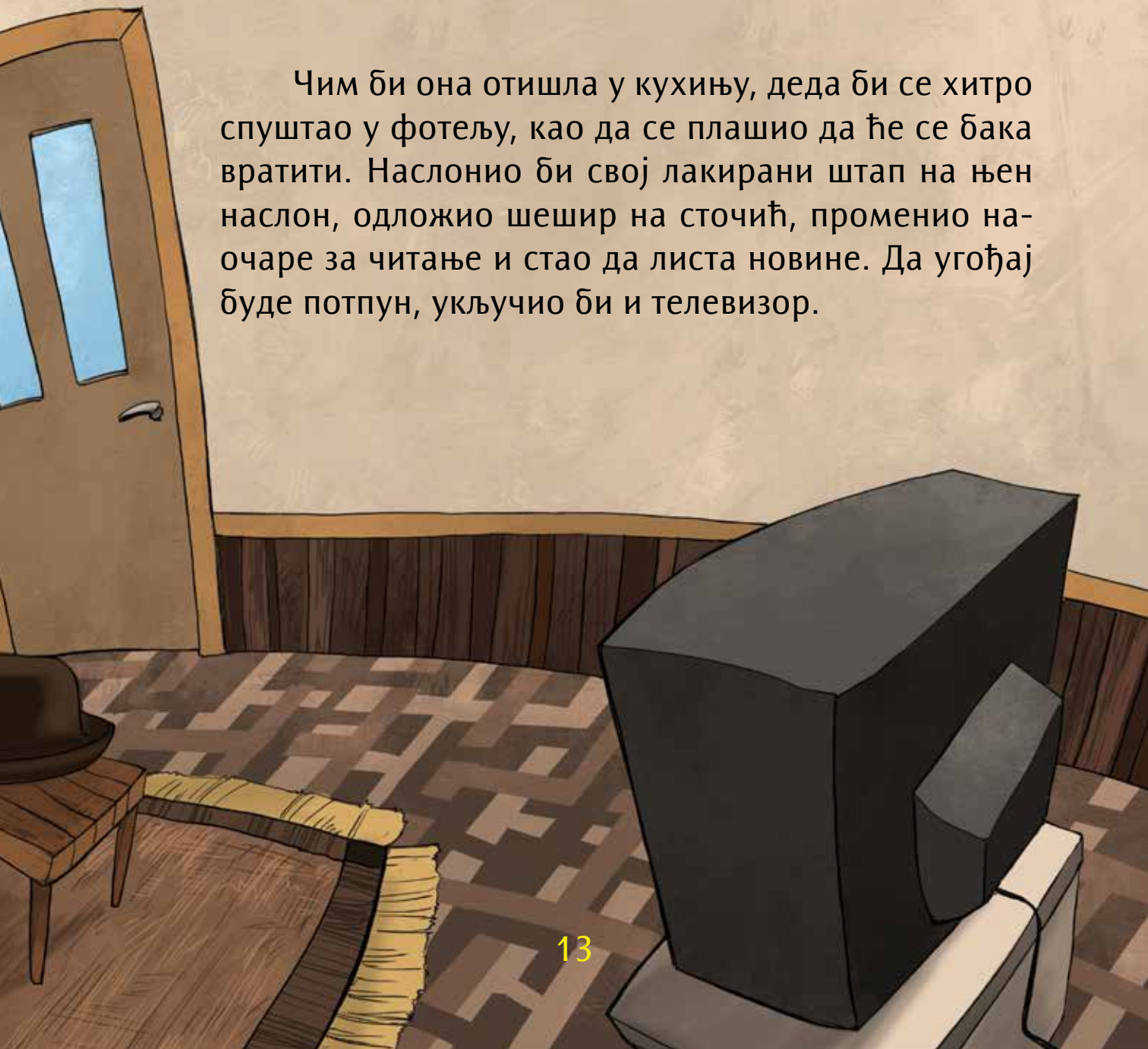

Тако све док се не би појавио деда и, као случајно, наকাশљао. Бака би се тада трзала и устајући говорила:
– Ју, загореће ми ручак! А само сам начас затвори-
ла очи.

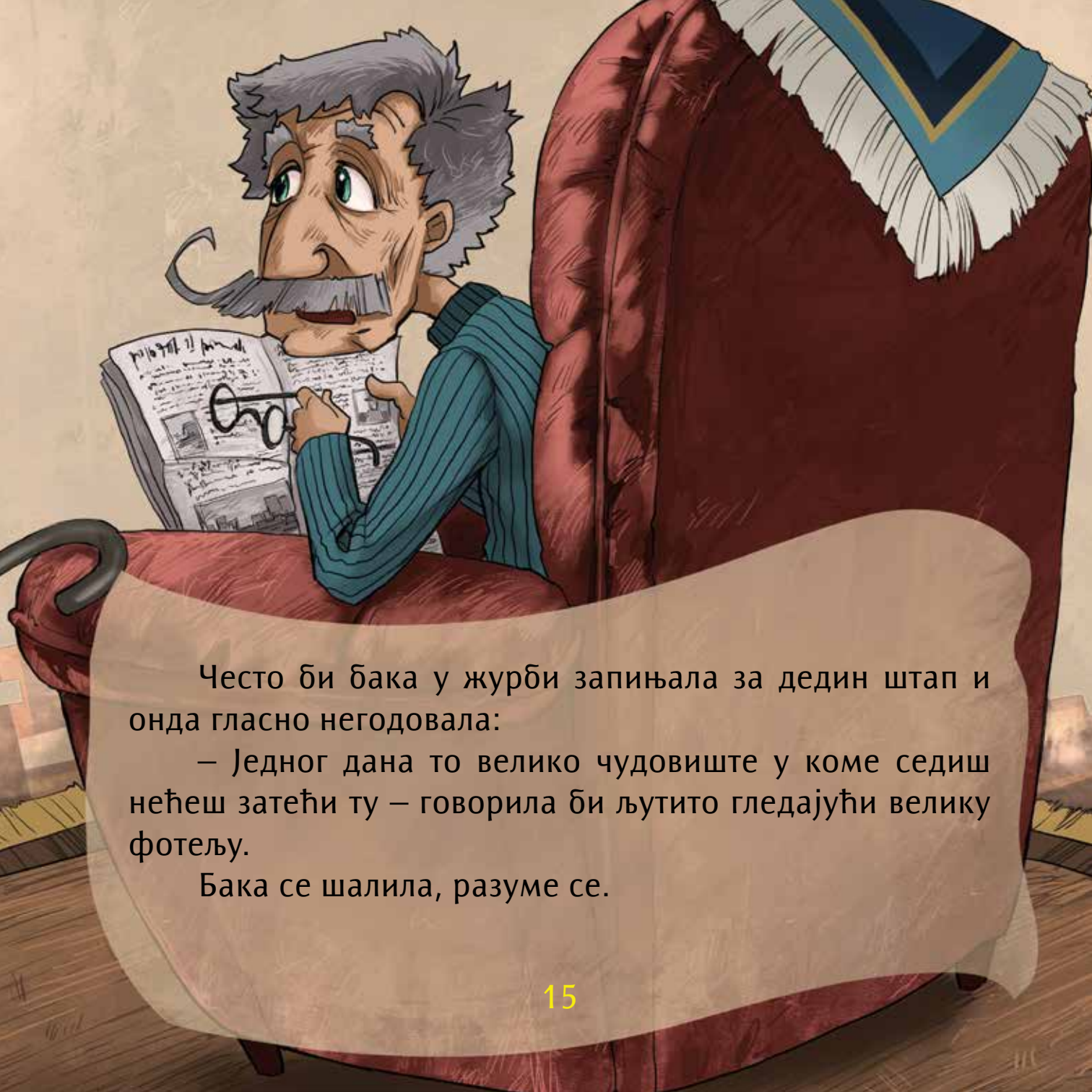

Чим би она отишла у кухињу, деда би се хитро спуштао у фотељу, као да се плашио да ће се бака вратити. Наслонио би свој лакирани штап на њен наслон, одложио шешир на сточић, променио наочаре за читање и стао да листа новине. Да угођај буде потпун, укључио би и телевизор.

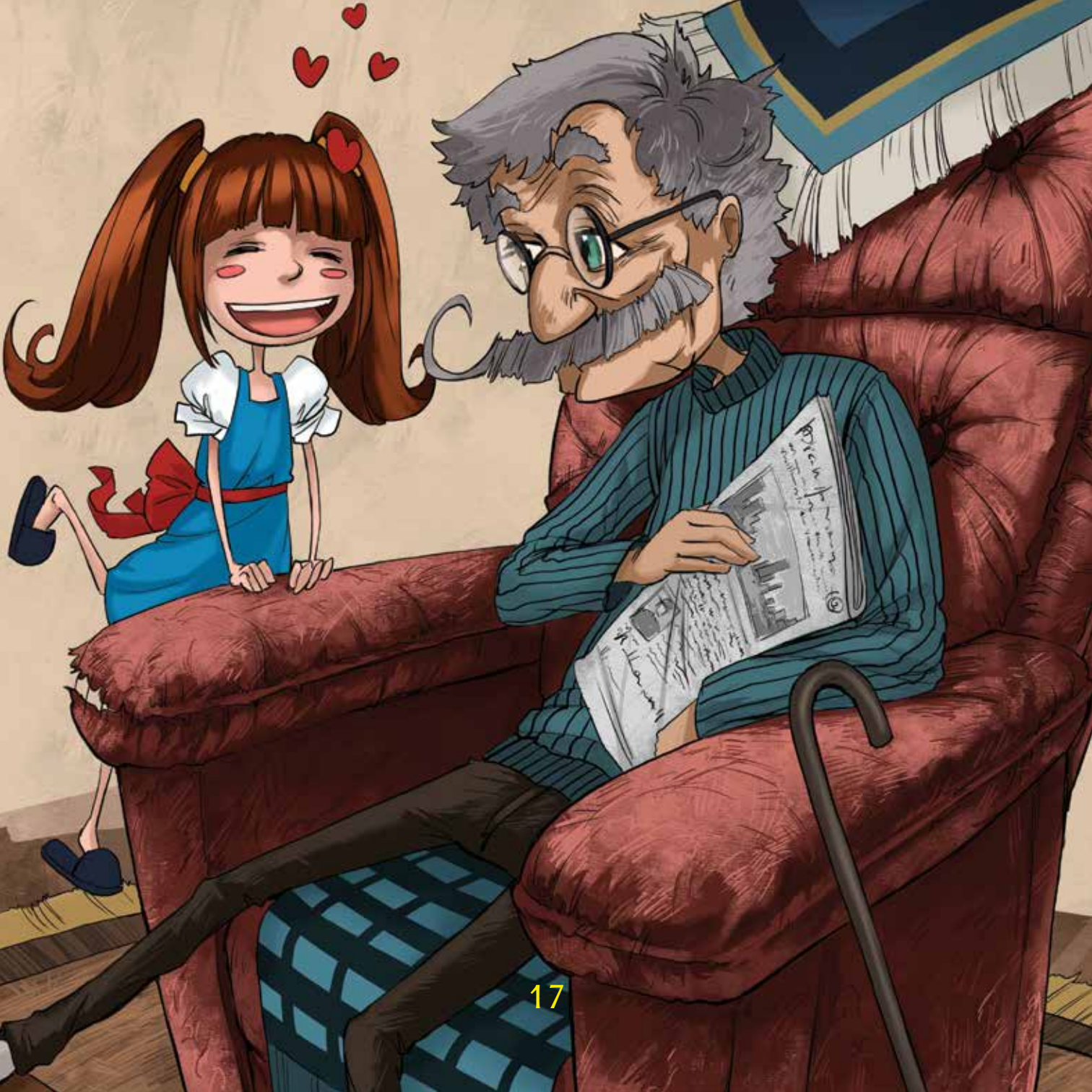
Често би бака у журби запињала за дедин штап и онда гласно негодовала:

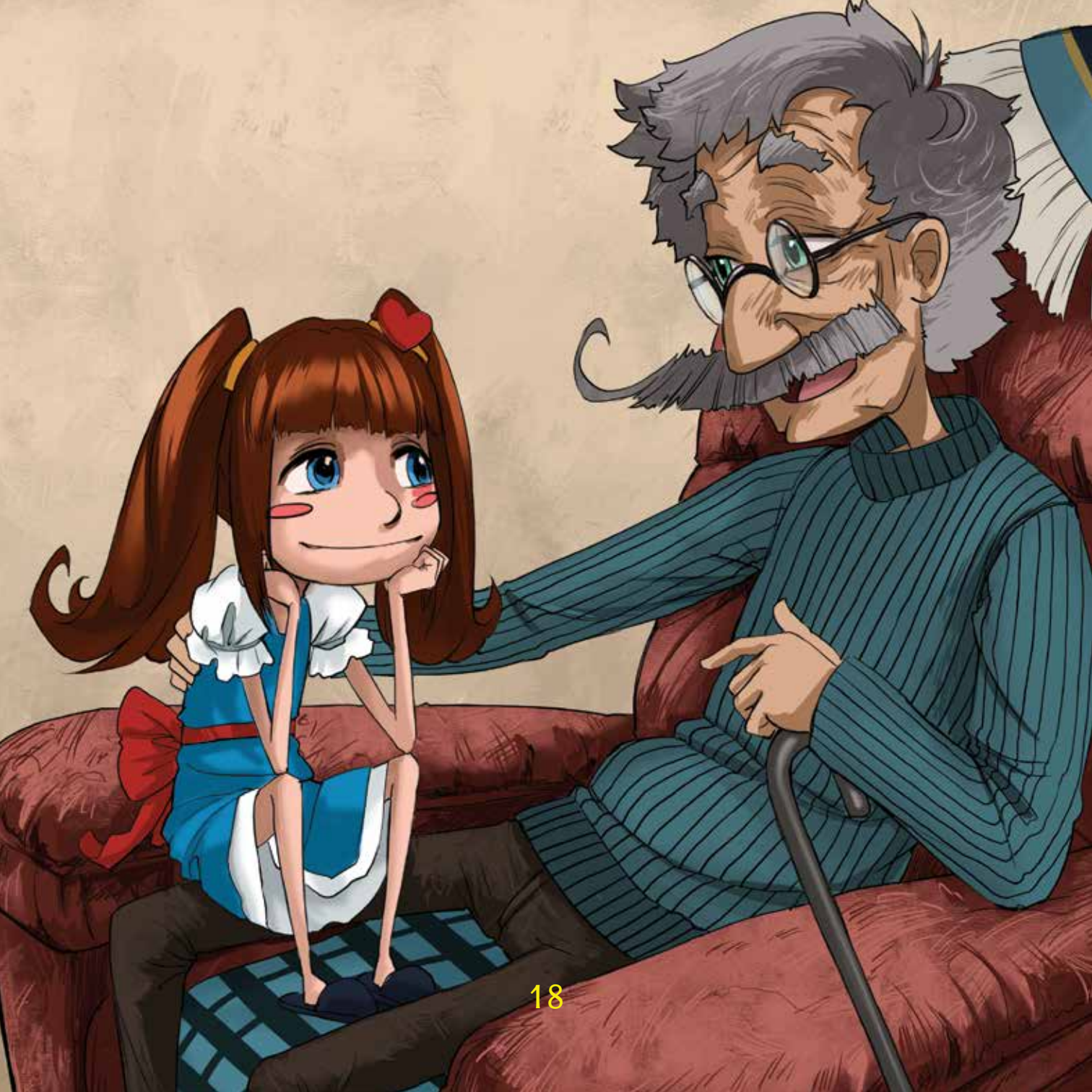
– Једног дана то велико чудовиште у коме седиш нећеш затећи ту – говорила би љутито гледајући велику фотељу.

Бака се шалила, разуме се.

Нина би често доскакутала до деде с молбом да јој исприча причу, може и ону коју је скоро чула. А деда није могао да одбије ниједну њену молбу. Тада би одлагао новине, још удобније се заваљивао у фотељу и почињао да прича.

Нина би се сместила у његово крило и сва се предавала маштањима у том свету бајки. И деда би причао, причао... Али, гле! Нина би приметила да је прича стала.

– Он спава – рекла би тихо да га не пробуди. – Бако, па он је заспао усред приче.

– Алекса, Алекса! – смејала би се бака. – Однећемо те једног дана заједно са том старом фотељом и оставити напољу.

За то време деда је заиста спавао. Када издахне, његови бркови залелујају се као на ветру. Нина га задивљено гледа и одлази с баком у кухињу.

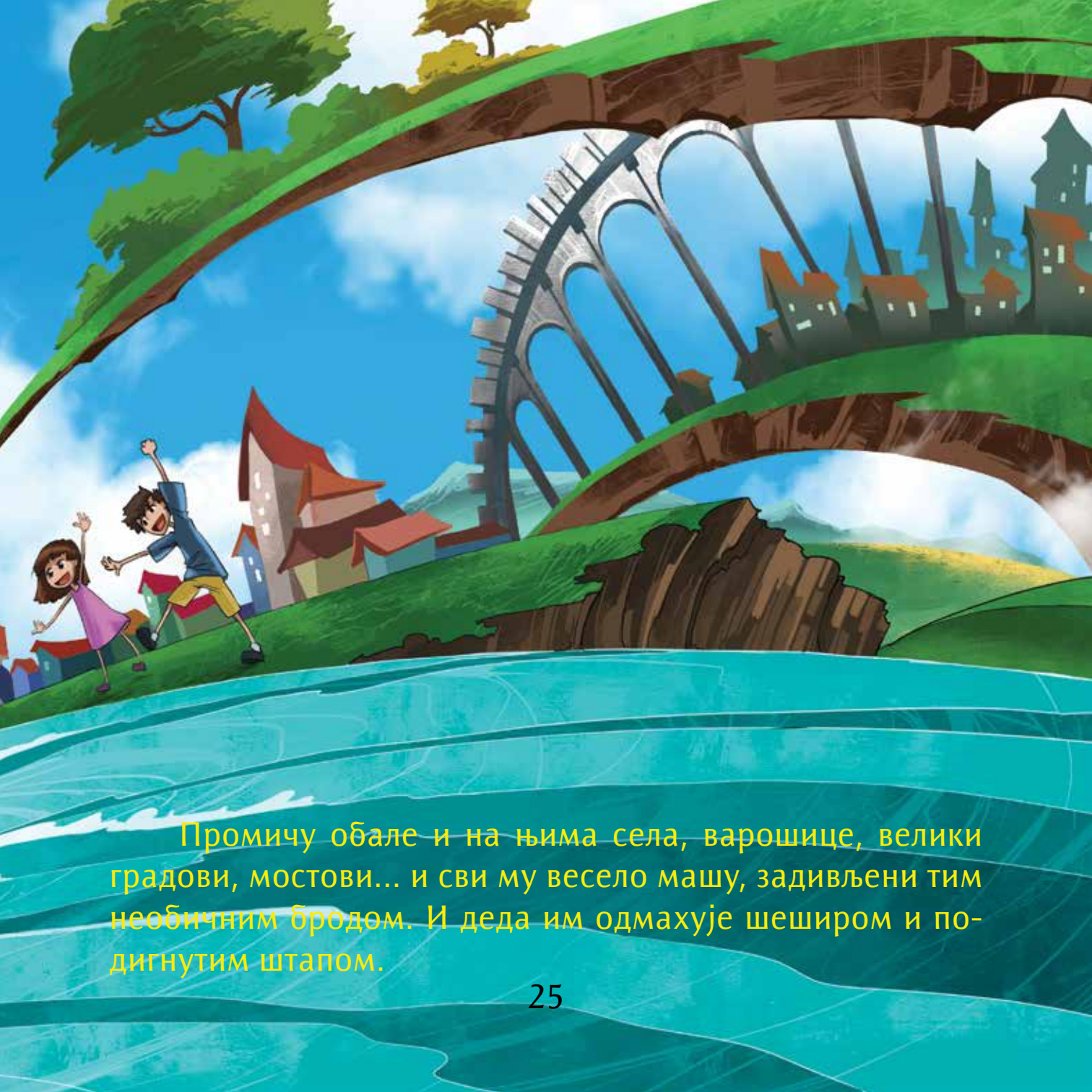

Деда је управо тада у својој верној фотељи заплвио низ реку, журећи да се што пре домогне мора. Она га добро служи, плови као прави брод, има чак и једра, а и весла, за сваки случај.

Промичу обале и на њима села, варошице, велики градови, мостови... и сви му весело машу, задивљени тим необичним бродом. И деда им одмахује шеширом и подигнутим штапом.

– Куд си наумио, старино? – заустављају га речни полицајци.

– На море и баш ми се жури – мирно ће деда. – Знате, обећао сам својој унуци Нини донети шкољку која свира. Она много воли музику.

– Баш си се добро опремио. А какав ти је то чудни брод? Необично, никада нисмо видели фотељу-брод. И још с једрима.

– Хе, хе! – смешка се деда. – А моја баба је хтела да је баци на отпад. Зар није фора? Добро ме служи годинама и не бих је продао ни за какве паре.

– А папери? Имаш ли папире за тај чудни брод, старино?

• Wichtig ist es
 zu verstehen, für
 was das hier ein
 neues Programm
 ist.

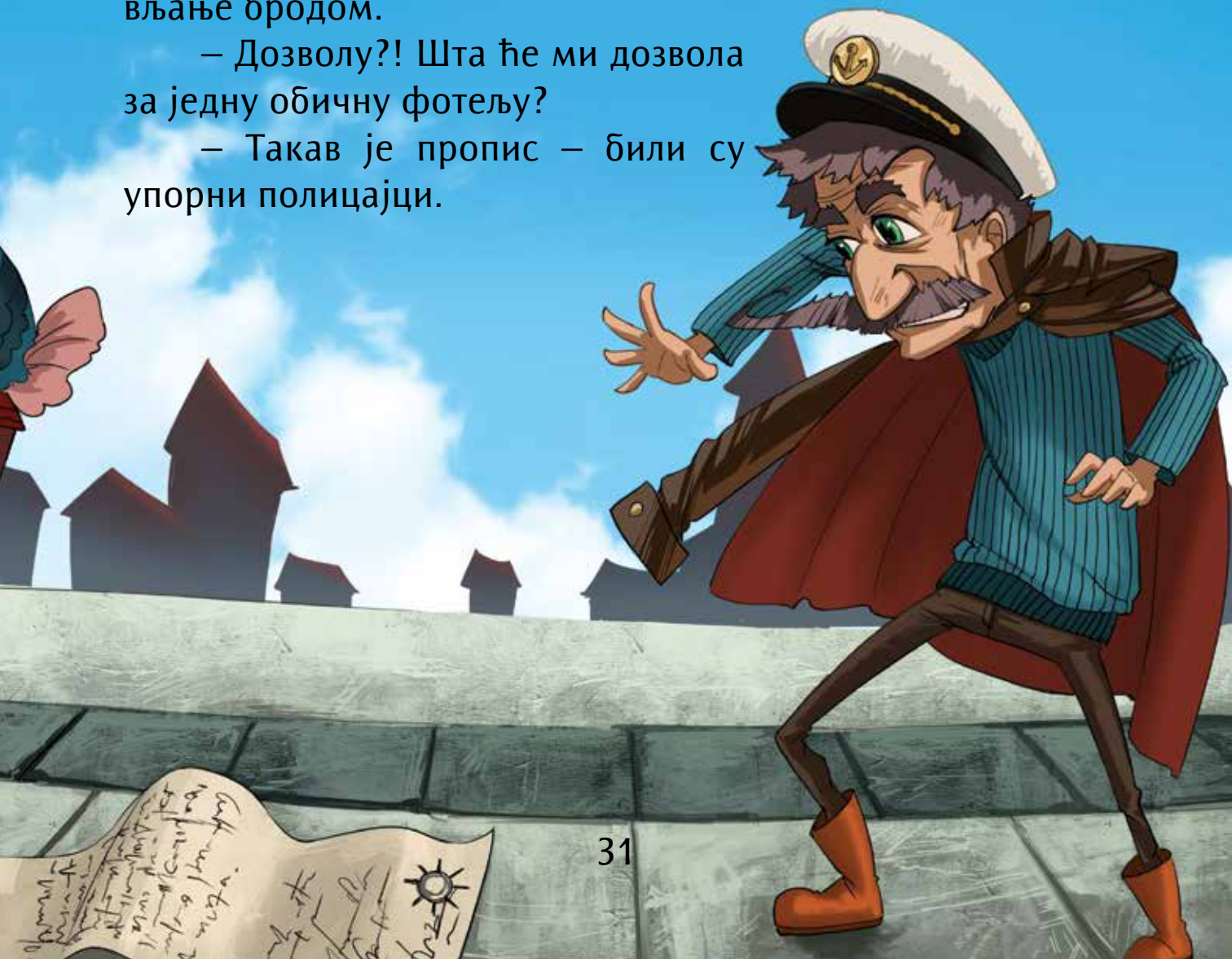
• Personal ab und
 zu in die nächsten
 Monate zu bringen
 werden. Es werden
 große Schritte
 gehen...

• Grundsätzlich sind
 alle die mit
 dem Projekt
 zusammenarbeiten
 sind sehr wichtig
 und es ist
 wichtig, dass
 alle mit
 einbezogen werden.

• Bitte
 alle
 Mitarbeiter
 und
 Führungskräfte
 sind
 für
 den
 Erfolg
 des
 Projekts
 wichtig.

• Bitte
 alle
 Mitarbeiter
 und
 Führungskräfte
 sind
 für
 den
 Erfolg
 des
 Projekts
 wichtig.

- Папире?! Какве папире?
- Мораш имати уредну дозволу за такво пловило. И дозволу за управљање бродом.
- Дозволу?! Шта ће ми дозвола за једну обичну фотељу?
- Такав је пропис – били су упорни полицајци.

И тако се деда морао вратити узводно. Срећа да га је ветар служио. Пловио је мирно уживајући у зеленим обалама с којих су га весело поздрављала нарочито деца. Био је помало тужан због тога што се није домогао мора и пронашао шкољку која свира када се стави уз уво. А баш је био наумио да обрадује унучицу Нину.

Онда се фотеља-брод одједном затре-
сао и деда је помислио како се насукао на
песак уз обалу. Замахнуо је веслом у поку-
шају да се отисне према води. Нагло се тр-
гнуо из угодног положаја.

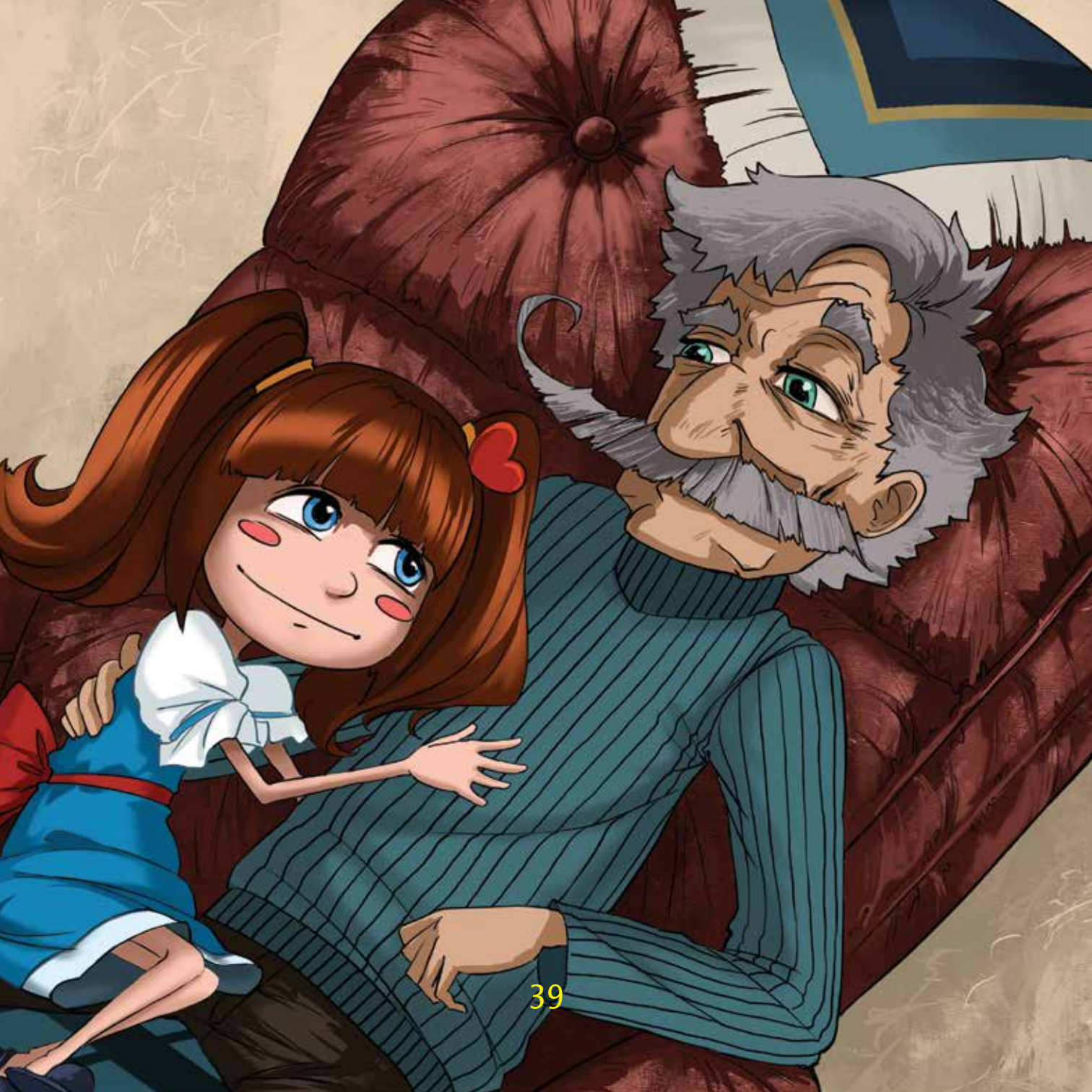

Отворио је очи и видео да се налази у соби и својој омиљеној фотељи.

– Алекса, побогу! – повикала је бака. – Замало да нисам врат сломила. Колико сам ти пута рекла да штап остављаш у предсобљу и да не млатараш њиме. Тако сам се спотакла да сам помислила да је то крај.

А деда само трепће и не верује да је све оно био сан. Нигде речних полицајаца, зелених обала и раздрагане дечице, само је ту његова верна фотеља и Нина која му трчи у загрљај да наставе причу тамо где су стали.

МОРСКИ ВУК

Стари морски вук, морнарчина баш права,
Дремуцну само начас и поче да спава.

Док га љуља море на палуби мале лађе,
И морнара мргу сан понекада снађе.

Дремуцка он тако, још се дими лула,
Кад до лађе доплива огромна ајкула.

Ајкула је страшно звере, које морем плута,
Наумило морско звере лађу да прогута.

И док сунце пече на небеском своду,
Трже се морски вук и погледа у воду.

Протрља снене очи да види шта се морем ваља
И мало се штрецну када спази грмаља.

Опсова нешто ружно, поједе кутију спанаћа,
Па рече: Од мача страда ко се мача лаћа!

Замахну ручердом снагом тешког маља
И звизну у челенку страшнога грмаља.

Ајкула репата само тужно зацвили притом
И шта уради на пучини – постаде голуб питом.

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ (1949) Глоговица на тремеђи између Дервенте, Добоја и Модриче, Република Српска. Прозни писац и песник за децу и одрасле. Дипломирао на Педагошком факултету у Ријеци.

Аутор књига поезије и прозе за децу и одрасле читаоце. Објављивао у многим листовима и часописима. Поједини радови су му превођени на стране језике као што су енглески, руски, француски, шпански, италијански, пољски, чешки, словеначки, македонски итд. Избор поезије „Звезде на узглављу“ објављен је као библиофилско издање са дванаест песама преведених на двадесет страних језика и сликама Оље Ивањицки.

Објављене књиге за децу:

Санак Склопиочић, приче за децу (1983), Како волим Ану, песме за децу (1983), Жирафа Жералдина, песме за децу (2005, 2006), Симонине очи, приче за децу (2006), Лепо је бити код куће, песме за децу (2008), Калина и морски коњиц, приче за децу (2010), Лето без Веронике, приче за децу (2011), Укус првих пољубаца, роман за децу (2014), Кајсије за Хану, роман за децу (2015), Нежне године, приче за децу (2016), Сребрна укосница, приче и песме за децу (2017) и Изабрана дела у 15 књига, од чега 10 за децу (2020).

Двоструки добитник награде „Драго Жерве“ (Gervais), Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, Печата вароши сремскокарловачке, Пјесма над пјесмама, као и других награда на књижевним конкурсима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ
ПЛОВИДБА ФОТЕЉОМ

Илустровао
СВЕН КОВАЧЕВИЋ

Лектор
РАНКО ПАВЛОВИЋ

Издавач
Књижевни атеље
Ars Poetica
Београд

Графичка припрема
АУТОР

Тираж
1000

Београд, 2023.

ISBN-978-86-921091-6-4

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41(497.5)-93-32

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Пловидба фотељом / Јовица Ђурђић ; [илустровао Свен Ковачевић]. - Београд :
Књижевни атеље Ars Poetica, 2023 (Београд : FineGraf). - 40 стр. : илустр. ; 20 x 20 cm

Ауторова слика. - Тираж 1.000. - Јовица Ђурђић: стр. 40.

ISBN 978-86-921091-6-4

1. Ковачевић, Свен, 1994- [илустратор]

COBISS.SR-ID 116250377